

Sodba sveta.

Ne upaj od svetá plačila,
Njegova sodba te ne moti,
Nemila bodi ali mila,
Ti le srčan se dela loti!

Uveriš se, da svet popraša
Ob vsakem delu prej: čegavo?
Po tem presoja dela naša,
Oseba jim dajè veljavo.

Anton Medved.

A iste nikdar.

Tri rože ob Visli
Naslajajo vrt.
Katera li misli
Na zimo, na smrt?

Mordà že po zarji
Z nebá pribesné
Mrazovi, viharji
In cvet umoré.

In pomlad milejo
Ustvari nam žar;
Spet rože vzevetejo,
A iste nikdar.

Anton Medved.

Spanec.

Postlana me postelja vabi,
Da nánjo naj ležem zaspán,
Da nánji naj duša pozabi,
Kar ran ji zasekal je dan.

A spati mi glava ne mara,
Saj vedno strahú sem navzet,
Da ničev me sèn ne prevara,
Kot tolikrat vara me svet.

Bedim naj in mislim ponôči,
Zapró se oči naj samé,
Da bode mi spavati môči
Brez sleharne sanje do dné.

Anton Medved.

Ob knjigi podob.

Na listih knjige razprostrte
Podobe mi ležé vspered,
Obrazov nékdaj ljube črte
Motri kot nékdaj moj pogled.

Oh čas se menja, in razdalja
Ljubezen src hladí, morí,
Kot v brezdnu temnega oskalja
Zatira senca moč rasti.

Osebe mnoge. — Ali kateri
Takó še upati bi smel,
Kot upal sem jim v sladki veri,
Predkar na tuje sem odšel?

Zapustil sestre sem in brate,
Za srečo hitel sem drugam,
Na tujem res značaje zlate
Pridobil tukaj sem in tam.

A duh moj ni pridobil mira —
Velikrat čut objame ga,
Da, kolikor več znancev zbira,
Tembolj se čuti samega.

Anton Medved.